

תת"ע 2741/04/17 - מדינת ישראל נגד עזריאל קורן

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 2741-04-17 מדינת ישראל נ' קורן עזריאל
בפני כב' השופט יעקב בכר, שופט בכיר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עזריאל קורן

הנאשם

הכרעת דין

1. ראשית דברי:

הנני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

2. נסיבות המקרה:

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום לפיו ביום 26/03/17 בשעה 13:25, נהג ברכבו ובפנייתו שמאלה בצומת לא נתן זכות קדימה לרכב אחר שבא מולו והיה קרוב לצומת, וזאת בניגוד **לתקנה 64(א)(2) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961**. (להלן: "**התקנות**").

3. דין והכרעה:

המאשימה הציגה גרסה הגיונית ובעיקרה פירטה באמצעות השוטר עורך הדו"ח רס"מ עומר פארס (**ת1**) כי נסיע לכיוון כרמיאל במסלול הנגדי לנאשם אשר ביקש לפנות שמאלה לכיוון יובלים, ובעת שהיה הרכבים קרובים, החל הנאשם בפניה שמאלה ונכנס לצומת, מה שאילץ את השוטר לבלום בחוזקה כדי למנוע תאונה לטענתו. השוטר אף שרטט תרשים במהך עדותו אשר תיאר את המתרחש.

עם זאת, הגרסה הנ"ל לוקה בחסר לטעמי, שכן לא ציין כלל וכלל השוטר שלושה דברים עיקריים:

האחד, לא ציין את המרחק שהיה להערכתו בינו לבין רכב הנאשם אשר החל בפניה שמאלה ורק הסתפק באמירה כללית כי היה קרוב אליו מאוד (דבר אשר נסתר ע"י הנאשם כפי שיפורט בהמשך) ובכך יש לפגום

עמוד 1

בגרסת המאשימה כי יכול והמרחק בין שני הרכבים היה גדול מספיק בכדי לאפשר לנאשם לבצע פנייתו.

השני, לא ציין השוטר מה היתה מהירות נסיעתו בנתיב שממול לנאשם ולא את מהירות הנאשם כשהחל בפנייתו. דבר זה מהותי כי הנאשם טען למהירות גבוהה מצד השוטר אשר שיבשה יכולתו להגיב מוקדם יותר ולמנוע צמצום המרחק בין שני הרכבים.

השלישי, לא ציין הנאשם בדו"ח את הימצאותו של רכב נוסף אשר הגיע מכיוון יובלים (המקום אליו ביקש הנאשם לפנות) וביקש לפנות שמאלה ולטענת הנאשם שיבש את פנייתו וגרם להתרחשות. תמוה בעיני כי לא ציין זאת השוטר בדו"ח למרות שבשרטוטו כן תיאר את אותו רכב עומד לפנות שמאלה.

מנגד, גם גרסת הנאשם, אשר טען לחפותו עוד בתגובתו לדו"ח, הגיעה לידי גרסה מגובשת והגיונית, לפיה הוא החל בפנייתו שמאלה לכיוון יובלים כאשר המרחק בינו לבין רכב השוטר 150-180 מטר. או אז, הוא הבחין ברכב שמשמאלו (אליו לא התייחס כלל השוטר) נכנס לצומת, מה שאילץ את הנאשם להאט עד מאוד, כאשר בנקודה זו היה המרחק בין רכב הנאשם לניידת השוטר כ-60 מטר שעה שהשוטר נוסע במהירות מירבית של 80 קמ"ש, כטענת הנאשם, דבר אשר אילץ את השוטר לבלום אך לא עד כדי מניעת תאונה, כטענת הנאשם.

לאור האמור, התרשמתי כי לרכב אשר הגיע משמאל ונכנס לצומת ואילץ את הנאשם להאט, מעורבות גדולה במתרחש ויכול כי אי כניסתו לצומת (כנדרש עפ"י חוקי התנועה) היתה מאפשרת לנאשם להשלים פנייתו מבלי שיצטרך השוטר לבלום כלל. **בנוסף**, יכול גם כי המרחק בין רכב הנאשם לרכב השוטר (אשר לא צוין ע"י השוטר כלל) היה גדול דיו בשביל לאפשר לנאשם פנייתו. **יתרה מכך**, העובדה כי השוטר נסע במהירות המירבית של 80 קמ"ש כדברי הנאשם (מהירות אשר לא צוינה כלל ע"י השוטר) הביאה לכלל ההתרחשות ויכולה היתה להימנע אם היתה זו מותאמת לכאורה למתרחש.

4. סיכום של דבר:

לפיכך, ומאחר ונטל השכנוע רובץ לאורך כל הדרך על כתבי המאשימה, וזו נתמכת ע"י גרסת השוטר כעדות יחידה, ויכול כי הנאשם אכן לא ביצע את המיוחס לו, כפי שעולה מגרסתו הנ"ל ומהליקויים המופיעים בדו"ח השוטר עליהם עמדתי דלעיל, הגעתי למסקנה כי אין מקום להעדיף גרסה על פני רעותה ויש מקום במקרה דנן לזכות את הנאשם מחמת הספק.

העתק מהכרעת דין זו תישלח לצדדים.

ניתנה היום, כ"ח אלול תש"פ, 17 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים